Luggemisſed.

I.

„Iſſand watab üllewelt pühhaſt paigaſt Ma peäle, et wõttaks kuulda ilma ſüta wangide äggamiſt, ja lahti peästa ſurma lapſed“
(Laul. 102, 20. 21.)

Ühhe ſakſama küllа otſa peält nähti üht hurtſiko, kus üks jummalakartlik tõteggia kangur, Wilip Sak nimmi, omma wagga naeſe ja kolme wätima lastega ellas. Olli kül kerme ning wiitſakas ommas ammetis, ja istus päwa otſani omma kanga pingi peäl, et ſaaks omma leiwapallukeſt enneſele tenida, ning temma ommakſed waewaga toita. Agga ſegipärraſt olli pudus nago

koddakondne temma maddala kattuſe al aſſet wõtnud.

Ühhel hommikul olli mees jälle omma tõ kallal, ja watis tihti kurwa näoga ſeſt pisſokesſeſt aknaſt läbbi, mis temma kõrwas olli ja tee peäle andis. Se hirm, kelleſt ta praego täis, toiſis ſeſt, et otis ſelſammal päwal ſedda perremeeſt, kelle pärralt ſe hurtſik olli, kus kangur ſees ellas, ja kellele piddi ſedda aasta renti maksma. Maks ei olnud kül ſuur mitte, ommeti ei olnud ſedda rahha ei ammogi kous. — Olli jubba tük aega perremeeſt ootnud, kui näggi üht teiſt modi innimeſt omma hurtſiko pole kallamas. Kui ſeſamma mees olli tuppa ſisſe astunud, terretas temma ja ütles: Terre wanna wend Wilip. Sinna ei tunne kül ühtegi ennam ſeppa Kaarli poega Willemit? Seſamma ollen. Ehk nüüd mälletad, et olleme ſeäl Norme küllas, kui poiſid alles ollime, wallatuſt kül teinud. Agga pean tõele au pakkuma, ſind ei olnud ei polegi mitte ni wallato, nenda kui minna

Eesti-ma rahwa Kalender 1848, lk. 20